

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10C/269/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214890
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2014:5712214890.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOSŤ s. r. o. so sídlom Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o., IČO: 36 864 421 so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava proti žalovanej Slovenskej republike, konajúcu prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žaloba žalobcu sa v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Žalovanej sa proti žalobcovi náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde 27.9.2012 sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a sumy 514,48 eur z titulu nemajetkovej ujmy ako aj náhrady trov konania.

Žalobca žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Žalobca v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt a veriteľ zo zmluvy o úvere v žalobe uvedeného čísla navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasledujúcich Exekučného poriadku (zák.č.233/1995 Z.z.) súdному exekútorovi vykonať exekúciu a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka.

Exekúciu žalobca navrhoval vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá mu vznikla neplnením záväzku, vyplývajúceho zo zmluvy o úvere čísla v žalobe uvedeného voči A. V., K.. XX.XX.XXXX. Exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. Ex 6203/2010. Žalobcovi v čase podania žaloby nebola známa spisová značka, pod ktorou sa exekučné konanie viedlo na Okresnom súde Martin. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom, miestne a vecne príslušnému Okresnému súde Martin a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V žalobe ďalej žalobca poukázal na znenie ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2011 a na znenie tohto istého ustanovenia platného v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011.

Uviedol tiež, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu, rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Rovnako žalobca poukázal na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného v čase od 1.2.2002 do 31.5.2010, z ktorého vyplývalo, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V žalobe žalobca tvrdil, že exekučný súd, t.j. Okresný súd Martin, napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 31.1.2011, pričom konanie začalo 27.4.2010 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby až po veľmi dlhej dobe. Žalobca vyvinul enormné úsilie aby docielil vecný posun v exekučnom konaní a primäl porušovateľa k vydaniu rozhodnutia, konkrétne tým, že 2.7.2009 spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania, kde namietal porušovanie svojich práv márnym plynutím času. Dňa 23.9.2009 opätovne spísal a podal žiadosť o informáciu o stave konania, rovnako ako dňa 13.11.2009 podal ďalšiu takúto žiadosť a tiež v dňoch 25.2.2010, kedy súčasne podal podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu pri prieťahoch v konaní, dňa 30.8.2010 spísal a podal sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu pri prieťahoch v konaní a opätovne namietal porušovanie svojich práv. Takúto sťažnosť na prieťahy v konaní podal aj dňa 23.11.2010, kedy ju formuloval v zmysle § 62 a nasledujúcich zák.č.757/2004 Z.z. a dňa 25.5.2011 takúto sťažnosť opätovne spísal a formuloval ju podľa ustanovenia § 62 a nasledujúcich zák.č.757/2004 Z.z.. Na dôkaz tejto skutočnosti žiadal žalobca pripojiť predmetný exekučný spis. Ďalej žalobca tvrdil, že nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, v predmetnom konaní neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil exekučný súd až po veľmi dlhej dobe. Žalobcovi tak vznikla majetková škoda, ktorá predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov, spojených so správou pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70,-€, ďalej v sume 40,-€ titulom nákladov na udržiavanie a správu informačného systému a titulom nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií, adresovaných exekučnému súdu na publikačné výdaje, spojené s vyhotovením urgencií, adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15,-€. Celkovo takto žalobca vynaložil náklady v sume 125,-€ a táto suma by žalobcu nezaťažila, keby exekučný súd konal bez prieťahov a dodržal zákonom stanovenú dobu. Žalobca si súčasne uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a s poukazom na v žalobe uvedené nálezy Ústavného súdu požadoval priznať sumu 514,48 eur tak, že si vzhľadom na v žalobe uvádzané nálezy Ústavného súdu uplatňoval 55,-€ za každý mesiac omeškania. Tento nárok odôvodnil tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík, akými boli to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom dôjde k zániku povinného, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom dôjde k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a tým, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom dôjde k insolvenčii povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov, pretože neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové meškание v rozhodnutí exekučného súdu spôsobilo zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, a hospodársku stratu na strane žalobcu ale aj na strane jeho majiteľov a táto situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré žalobca mohol prijať.

Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že postupoval podľa ustanovenia § 15 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak žalovaný do momentu podania žaloby na súd na žiadosť pozitívne nereagoval. Na dôkaz tejto

skutočnosti žiadal žalobca vyžiadať spis Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku žalobcu na náhradu škody a potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

V priebehu ďalšieho konania žalobca na základe opakovaných výziev súdu však do spisu nepripojil kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, podanú v súvislosti s týmto prípadom na Ministerstvo spravodlivosti SR, odvolával sa na skutočnosť, že v štyroch spisoch Okresného súdu Martin, ktoré sa týkali exekučných konaní, vedených proti povinných Martinovi Gabrielovi, Rastislavovi Nagymu, Erike Adamovej a Stanislavovi Firicovi pripojil potvrdenie Ministerstva spravodlivosti o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Avšak ani lustráciou v týchto príslušných spisoch sa nezistilo pripojenie takéhoto listinného dôkazu žalobcom.

Kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na výzvu súdu nepredložil ani žalovaný, pričom žalovaná prostredníctvom listu Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 19.6.2013 súdu oznámila, že Ministerstvu spravodlivosti SR bolo v rozmedzí od 23.4.2012 do 25.9.2012 doručených viac ako 43.000 žiadostí žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ministerstvo spravodlivosti nevedelo osobitný spis pre každú podanú žiadosť, ale nakoľko tieto žiadosti boli doručené so sprievodnými listami v dňoch 23.4.2012, 27.4.2012, 30.4.2012, 25.5.2012, 30.5.2012 a 25.9.2012, riešilo osobitne jednotným postupom objem žiadostí, doručených spoločne k tomu istému dňu a na základe tohto kritéria bolo vytvorených 8.spisov, predmetom ktorých boli žiadosti, uvedené v ôsmich sprievodných listoch, ktoré boli Ministerstvu spravodlivosti SR doručené k vyššie uvedeným dňom. Vzhľadom k tomu nebolo možné predložiť súdu kópie konkrétnych žiadostí o predbežné prerokovanie. Žalobca však neposkytol v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť, potrebnú pre prerokovanie jeho nároku, čím bol proces predbežného prerokovania fakticky zmarený. Napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi, bola MS SR doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie a nebol ochotný priložiť ani príslušné návrhy na zmenu exekútora s dátumom doručenia súdu uznesenia o zmene súdneho exekútora, dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady, preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, či uviesť skutočnosti, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy, prípadne ústavné sťažnosti a podobne.

S ohľadom na uvedené MS SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods.1 písm.a/ zák.č.514/2003 Z.z. nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný a pokiaľ ide o posúdenie, či každý konkrétny uplatnený nárok bol aj obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, žalovaný zdôraznil, že dôkazné bremeno v smere preukázania predbežného prerokovania nároku je na strane žalobcu a nemôže zaťažovať žalovaného, ktorý nemôže jednoznačne potvrdiť, či jednotlivé uplatnené nároky boli aj predmetom doručených žiadostí o predbežné prerokovanie.

Na svojich tvrdeniach v žalobe žalobca potom zotrval v priebehu celého konania a po nariadení pojednávania sa už vo veci meritórne nevyjadril.

Dňa 2.12.2013 súd dostal v inej veci tých istých účastníkov písomné vyjadrenie žalovanej, ktoré podľa jeho záverečných ustanovení bolo relevantné pre všetky konania vo veciach spoločnosti Pohotovosť s.r.o. o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti žalovanej v senáte 10C Okresného súdu Martin a týmto vyjadrením sa žalovaná vyjadruje ku všetkým týmto žalobám. Žalobcovi je obsah tohto vyjadrenia známy, nakoľko mu bolo doručované už v iných rovnakých sporoch a súdu je známe z jeho rozhodovacej činnosti napr. vo veci sp. zn. 10C/193/2012.

V tomto všeobecnom vyjadrení žalovaná uviedla, že žalobca vo svojich žalobách sa domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin, ktorú žalobca videl v tom, že okresný súd v jednotlivých exekučných konaniach alternatívne po 1/ nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote, po 2/ rozhodol o poverení exekútora po 15. dňovej lehote, po 3/ rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15.dňovej lehote , po 4/ zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15.dňovej lehote.

K predmetným žalobám žalovaná vznesla niekoľko námietok. Predovšetkým poukázala na zmätočnosť podania žalobcu, kde sú zmätočne označení povinní a najmä sú odlišne uvedené ich dátumy narodenia. Žaloby neobsahujú spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, a chýbajú relevantné údaje, akými sú dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalovaná namieta, že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania a vznik skutočnej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Žalobca v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Tvrdenia žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní sa nezakladá na pravde a má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pretože sám žalobca uvádza, že mu boli doručené uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora, pričom tieto uznesenia museli byť v súlade s právnymi predpismi označené spisovými značkami dotknutých exekučných konaní. V tejto súvislosti si žalovaná dovolila konajúcemu súdu navrhnúť aplikáciu ustanovenia § 43 ods.1 O.s.p..

Žalovaná poukázala, že z jednotlivých žalôb nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca jednak namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Uvádza tiež rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keď v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu uplatňuje svoj nárok. Nie je tak zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Žalobca navyše neuvádza, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu, pretože žiadosti o informácie o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdých prietahov, a k ich účinnému odstráneniu. Žalobca totiž neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu, alebo Ústavný súd SR.

Vzhľadom na skutočnosť, že 23.4.2012 boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, je zrejmé, že žaloba z 27.9.2012 bola podaná pred uplynutím 6.mesačnej zákonnej lehoty. V rámci predbežného prerokovania niekoľko desiatok tisíc žiadostí žalobca navyše žalovanej neposkytol potrebnú súčinnosť. Pokiaľ ide o posúdenie, či každý konkrétny uplatnený nárok bol aj obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, žalovaná zdôrazňuje, že dôkazné bremeno v tomto smere nesie žalobca. S poukazom na ustanovenie § 15 ods.1, § 16 ods.4 zák.č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov žalovaná namietala, že zo strany žalobcu ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalovaná vyslovila právny názor, podľa ktorého predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je hmotno-právnou podmienkou pre podanie žaloby o náhradu škody a ak takáto žiadosť nebola podaná, resp. bola podaná, ale ešte neuplynula zákonná 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie takéhoto nároku zo strany príslušného orgánu, konajúceho za štát, nie je splnená základná hmotno-právna podmienka pre podanie žaloby a takáto predbežne podaná žaloba musí byť ako nedôvodná a predčasne podaná zamietnutá.

Žalovaná so svojom vyjadrení ďalej uviedla, že zákon č.514/2003 Z.z. ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu, spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorými sú po 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, po 2/ vznik škody a po 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu, ktoré sa mal dopustiť súd nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote žalovaná uviedla, že v praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdному exekútorovi na vyjadrenie, vyčíslenie jeho doterajších trov a na zaslanie príslušného exekučného spisu za účelom realizácie povinnosti, vyplývajúcej exekučnému súdu z

ustanovenia § 44 ods.9 Exekučného poriadku. Žalovaná pripustila, že v jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30.dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť a v takýchto prípadoch exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30.dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu, ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému súdnemu exekútorovi exekučný spis pôvodného súdneho exekútora. Odhliadnuc od uvedeného v prípadoch podozrenia ak exekučný súd nekonal o návrhoch žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bez pochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu, proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods.7 v spojení s ustanovením § 62 a nasledujúcich zák.č.757/2004 Z.z. o súdoch. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka. Okrem toho žalovaná v tejto súvislosti poukázala na judikatúru Ústavného súdu sp.zn. I.ÚS 16/02 a konštatovala, že vzhľadom na povahu úkonu rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy a teda za nesprávny úradný postup. Žalovaná zároveň poukazuje na ustanovenie § 44 ods.8,9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi z čoho vyplýva, že v súvislosti s nerozhodnutím v zákonnej lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie s ohľadom na zachovanie kontinuity konania. Zároveň žalovaná namietla, že podľa prechodného ustanovenia § 238 ods.1 Exekučného poriadku 30.-dňová lehota na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora platí len v exekučných konaniach začatých po 1.9.2005. Dovtedy exekučný poriadok nestanovoval súdu žiadnu lehotu na rozhodnutie o zmene exekútora.

K námietke, že k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť rozhodnutím o poverení exekútora po 15.dňovej lehote žalovaná uviedla, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok najmä v prípade existencie dôvodov podľa § 45 ods.1 písm.c/ Zákona o rozhodcovskom konaní. K tejto súvislosti poukázala na dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ ASTURCOM C-40/08, ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní a na to, že unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázala na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku, účinného od 1.6.2011 a § 41 ods.2 písm.c/, d/ Exekučného poriadku a uviedla, že z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15.dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titulom, čo je znenie účinné od 1.6.2011. Ak bola teda žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 1.6.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pred dňom 1.6.2011 s poukazom na ustanovenie § 41 ods.2 písm.d/ Exekučného poriadku poukázala vo všeobecnosti na judikatúru Ústavného súdu a to vyššie citované rozhodnutie sp.zn. I.ÚS 16/02, z ktorého vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Ak malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15.dňovej lehote, uviedla, že takto formulovaný postup, výsledkom ktorého je rozhodnutie a to zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, nemôže byť nesprávnym úradným postupom, pretože akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí nemôže byť nesprávnym úradným postupom tak, ako ho definuje zákon č.514/2003 Z.z., ktorý možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu. Zodpovednosť štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto v takýchto prípadoch vylúčená. Súčasne však nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Takúto zodpovednosť totiž možno uplatniť, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, bolo

zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť, príslušným orgánom a súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím takéhoto orgánu. Vzhľadom na ustanovenie § 6 ods.1 Zákona č.514/2003 ale aj ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení, alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku, podanom proti rozhodnutiu a táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Predmetné rozhodnutia okresného súdu preto nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť, resp. nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Súčasne poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3MCdo 11/2010 a 5Cdo 291/2010, z ktorých vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

K nesprávnemu úradnému postupu, ktorý mal spočívať v udelení poverenia po 15.dňovej lehote žalovaná uviedla, že z dikcie ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku vyplýva, že 15.dňová lehota sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Ak súd exekútora nepoverí vykonaním exekúcie, 15.dňová lehota neplatí .

V prípade, že nesprávny úradný postup mal byť spôsobený existenciou prieťahov v konaní, žalovaná poukázala na ustanovenie § 9 ods.2 Zákona č.514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 a konštatovala, že žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie, vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup, spočívajúci v existencii prieťahov. Pokiaľ by totiž súd, konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Následne vzniesol žalovaný hmotnoprávnu námietku premičania v súvislosti s neprávnym úradným postupom a to pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15.dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009, resp. pri ktorom došlo k uplynutia 30.lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009, to znamená, tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

K nárokom na náhradu materiálnej škody žalobca podľa námietok žalovanej neuviedol, či predmetné vecné nároky, ktoré v niektorých žalobách uplatňuje predstavujú podľa § 17 ods.1 Zák.č.514/2003 Z.z. skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Žalobca by v takomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy, preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Keďže žalobca je spoločnosťou, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nie len počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom nie len na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Preto akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala a vzniká žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Na druhej strane požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a znovu účelové pritom žalobcu od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbreňuje ani množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými žalobca exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Pokiaľ ide o uplatnenie majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom, je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáhal. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevyožiteľnosť pohľadávky.

K tvrdenej nevykonalosti pohľadávky žalovaná uviedla, že žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul než rozhodcovský rozsudok a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta. Ak by aj nastala situácia, že si toto právo žalobca uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadované nároky od dlžníkov v sume, v ktorej ich požaduje od žalovanej, čo nepreukázal a ani preukázať nemôže a v druhom rade, že pohľadávky sú nevykonalé v dôsledku pochybenia okresného súdu. To znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Preto žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods.2 a ods.3 zák.č.514/2003 Z.z., poukázala na viacero nálezov Ústavného súdu SR, v ktorých ústavný súd rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prietahy konštatujúc, že vychádzať z paušálnej sumy požadovanej žalobcom, ktorá musí byť priznaná za každý rok prietahov je nesprávna úvaha. Navyše pri svojom rozhodovaní Ústavný súd SR vždy vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v prípade žalobcu ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca takýto prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných v žalobách označených nálezoch ústavného súdu, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. Na druhej strane vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov v spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti a neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keď si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 675/2011 vyplýva, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca neupresnil ani zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ktoré bližšie nekonkretizoval a neuviedol, ako vzniknutá situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Žalobca súčasne zjavne opomenul, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z tohto dôvodu žalovaná nemá za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Namieta, že žalujúca strana nepreukázala príčinnú súvislosť medzi konštatovaným porušením práva a vznikom škody a v závere navrhla, aby z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody podľa zák.č.514/2003 Z.z. súd žalobu ako neodôvodnenú v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaná si súčasne uplatnila právo na náhradu trov konania, ktoré však nevyčíslila.

Po nariadení pojednávania na deň 18.6.2014 žalujúca strana zaslala súdu podanie z 13.6.2014, ktorým navrhla zrušiť nariadené pojednávania a súčasne predložila návrh na doplnenie dokazovania, z ktorého vyplynulo, že žalobca zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá žalovaná. Vypracovaný znalecký posudok po jeho vyhotovení chce predložiť súdu a žiadal, aby obsah tohto znaleckého posudku bol predmetom doplneného dokazovania, vykonaného v konaní. V prípadoch, že žalobca podal žalobu označenú ako agenda Istina RS, na preukázanie skutočností, že postup exekučného súdu je nesprávny a v rozpore so zákonom, nechal žalobca spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000-právne vzťahy k cudzine, odvetvia 330300 - európske právo, ktorý zodpovie na otázky, týkajúce sa interpretácie aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru súdneho dvora Európskej únie. Tento znalecký posudok žalobca považoval za dôkaz so zásadnou povahou a žiadal, aby bol súdom po spracovaní vykonaný. Súčasne v tomto podaní žalobca uviedol, že mu ku dňu spracovania tohto podania nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov Okresného súdu Martin a trvá, aby mu bolo doručené, pretože má záujem sa proti rozhodnutiu brániť všetkými možnými zákonnými prostriedkami, predovšetkým podaním sťažnosti na Ústavný súd, pretože týmto postupom dôjde k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Žalobca totiž už v podanom návrhu na začatie občianskeho súdneho konania označil skutočnosti, pre ktoré má byť vylúčený sudca vzhľadom na ustanovenie § 15 ods.1 prvá veta a štvrtá z O.s.p.. Žalobcom označené skutočnosti v žalobe sú totiž takého charakteru, že predpokladajú vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu z pojednávania a rozhodnutia veci. Žalobcovi zatiaľ neboli

oznámené výsledky procesných postupov sudcu a súdu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu a preto navrhol, aby Okresný súd Martin nariadené pojednávanie zrušil až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu a v prejednávani veci nepokračoval, pretože v konaní možno zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad.

S týmto návrhom žalobcu sa súd nestotožnil a pojednávanie nariadené na 18.6.2014 vykonal v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu, ktorý bol rovnako ako žalovaná strana na pojednávanie riadne a včas predvolaný.

V tejto súvislosti súd konštatuje, že v prejednaní veci mu nebránila z pohľadu zákonného sudcu žiadna prekážka. Vzhľadom na konštatovania žalobcu v jeho opakovaných podaniach súd vo všetkých sporoch žalobcu, uznesením vydaným podľa zákona č.71/1992 Zb. a položky č.17a Sadzobníka súdnych poplatkov uložil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti a súčasne predložil vec s vyjadrením zákonnej sudkyne Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému v zmysle § 16 O.s.p.. Zákonná sudkyňa, prejednávajúca predmetnú vec sa vo veci necítila zaujatá, nakoľko v konkrétnej exekučnej veci, z ktorej mala žalobcovi vzniknúť škoda nekonala a krajský súd svojimi uzneseniami po odvolaní žalobcu jednak zrušil uznesenie okresného súdu, ktorým bola uložená povinnosť žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti zákonného sudcu s odôvodnením, že z odvolania žalobcu nevyplýva, že podal námietku zaujatosti, (čo žalobca v odvolaní výslovne uviedol) a súčasne vrátil spis Okresnému súdu Martin bez rozhodnutia o námietke zaujatosti, keďže vzhľadom na konštatovanie žalobcu v odvolaní proti uzneseniu o vyrúbení súdneho poplatku za vznesenie námietky žalobca výslovne uviedol, že nepodal námietku zaujatosti. Preto z popísanej situácie nie sú právne dôvody pre to, aby nadriadený súd konal, vzhľadom na konštatovanie zákonnej sudkyne, že sa vo veci necíti zaujatá a vzhľadom na konštatovanie žalobcu v odvolaní voči vyššie uvádzanému uzneseniu, že námietku zaujatosti zákonného sudcu nepodal.

Vzhľadom na uvedené neboli dôvody pre zrušenie už nariadeného pojednávania a súd žalobu žalobcu na pojednávaní dňa 18.6.2014 prejednal, pričom v rámci dokazovania sa oboznámil s celým spisovým materiálom a podstatným obsahom spisu Okresného súdu Martin sp.zn. 17Er/3133/2010 (spis značky EX 6203/10 Exekútorského úradu súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého).

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že v priebehu celého konania žalobca hodnoverne nepreukázal podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovanej strane pred dňom podania žaloby na súde. Tieto skutočnosti preukazoval len predložením zoznamom podaných žiadostí, ktorý je súdu známy z rozhodovacej činnosti v iných podobných sporoch žalobcu.

Na opakovanú výzvu súdu ho nepredložila ani žalovaná strana.

Zo spisu Okresného súdu Martin, sp. zn. 17Er/3133/2010, sp. zn. exekútora Ex 6203/10 súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého súd zistil, že tento súdny exekútor dňa 25.6.2010 požiadal Okresný súd Martin o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu a to rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 00048/10, ktorý vydala Slovenská rozhodcovská a. s., IČO: 35 922 761 dňa 2.3.2010 a ktorý sa stal právoplatným dňa 22.3.2010 vo veci oprávneného - žalobcu proti povinnej A. V.. K žiadosti pripojil zápisnicu spísanú pred súdnym exekútorom - návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul, plnomocenstvo právneho zástupcu oprávneného a kolký na zaplataenie súdnych poplatkov. Už dňa 7.9.2010 vyzval súd právneho zástupcu oprávneného o predloženie úverovej zmluvy z ktorej vychádza nárok oprávneného proti povinnému. Po doručení týchto úverových zmlúv exekučný súd dňa 29.9.2010 vydal uznesenie sp. zn. 17Er/3133/2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Z odôvodnenia tohto uznesenia je zrejmé, že exekučný súd postupoval v zmysle § 45 ods. 1 písm. b/ a c/ a ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z. z. zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, ktorý exekučný titul priznával nedovolené plnenie, ktoré bolo súčasne v rozpore s dobrými mravmi a súčasné porušenie zákonných ustanovení daných na ochranu spotrebiteľa.

Uznesenie súdu bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 21.10.2010, doručiť povinnej sa nepodarilo, nakoľko sa nezdržiavala v mieste svojho trvalého bydliska. Už 15.11.2010 oprávnený prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal proti predmetnému uzneseniu odvolanie, ktoré však ďalším podaním

zo dňa 20.1.2011 pred predložením veci odvolaciemu súdu zobrať späť. Následne Okresný súd Martin uznesením sp. zn. 17Er/3133/2010 zo dňa 8.9.2011 odvolacie konanie zastavil.

Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že Okresný súd Martin rozhodoval s časovým odstupom najmä v dôsledku tej skutočnosti, že povinná sa zdržiavala na neznámom mieste a preto bolo konané šetrenie po jej pobyte a následne bola povinnej uznesením sp. zn. 17Er/3133/2010 zo dňa 8.3.2011 ustanovená opatrovníčka pre konanie, keďže jej pobyt nie je známy. V dôsledku zastavenia odvolacieho konania potom uznesenie sp. zn. 17Er/3133/2010 zo dňa 29.9.2010 nadobudlo právoplatnosť 12.4.2011.

Nárok žalobcu na náhradu škody súd posudzoval podľa ustanovení zák.č.514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vzniku škody, teda v znení účinnom pred 1.1.2013.

Podľa § 3 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok, ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím ,

d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods.1 písm.a/ citovaného zákona, už v znení účinnom po 1.1.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods.1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom, alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 5 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia, vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods.2 citovaného zákona účinného do 31.12.2012, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods.2 citovaného zákona účinného do 31.12.2012 právo na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

V zmysle § 15 ods.1 citovaného zákona účinného do 31.12.2012 nárok na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím ale aj nárok na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6.mesiakov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods.1 zákona účinného do 31.12.2012 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods.2 cit.zákona v znení účinnom do 1.1.2013 v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods.3 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na po

a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods.5 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa § 19 ods.1 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2013, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas 6.mesiakov.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že predpokladom uplatnenia nároku na náhradu škody v zmysle zák.č.514/2003 Z.z. na súde je jeho predbežné prerokovanie na príslušnom orgáne štátu, ktorým v tomto prípade, vzhľadom na skutočnosť, že sa vytyka nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní, je Ministerstvo spravodlivosti SR.

Žalobca aj v iných konaniach pripojil do spisu zoznam žiadostí, ktoré podal na Ministerstvo spravodlivosti SR a zo strany Ministerstva spravodlivosti nebolo súdu signalizované, že by v tejto konkrétnej veci žalobca takúto žiadosť nepodal. Preto mal súd (aj vzhľadom na prezentovaný názor Krajského súdu v Žiline v obdobných konaniach vyslovený v rozhodnutiach, ktorými krajský súd rozhodoval o odvolaniach žalobcu proti rozhodnutiam okresného súdu, ktorými konanie pre nepredloženie rovnopisu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, zastavil) predbežné prerokovanie nároku žalobcu za preukázané a nerozporované a teda túto podmienku vyžadovanú ustanovením § 15 citovaného zákona za splnenú.

Exekučný poriadok rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm.d/ označuje iba od 1.6.2011, napriek tomu treba rozhodcovský rozsudok za exekučný titul považovať podľa § 41 ods.2 písm.d/ Exekučného poriadku aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č.102/2011 Z.z. z dôvodu, že vloženie slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods.2 písm.d/ sa podľa Dôvodovej správy k tejto novele odstraňuje len rozporný výklad § 41 ods.2 písm.d/ Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa rozumie aj rozhodcovské rozsudky. Exekučný poriadok ustanovuje v § 44 ods.2 procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach vyslovil názor, že táto lehota neplatí v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a že uvedené platilo aj pred 1.6.2010 (do účinnosti zákona č.144/2010 Z.z., ktorým sa menil Exekučný poriadok (napr. II.ÚS 245/2013-17, II.ÚS 112/2013-17)).

Spravujúc sa vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami a vzhľadom na zistený skutkový stav veci súd dospel k presvedčeniu, že žaloba žalobcu nie je dôvodná ani len čiastočne. Predovšetkým žiadosť exekútora o udelenie poverenia došla na súd dňa 25.6.2010, v čase účinnosti ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2010 do 31.5.2011, teda v čase, keď súd nebol viazaný 15 dňovou lehotou od doručenia žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Exekučný súd síce vydal rozhodnutie o zamietnutí žiadosti exekútora až po 3 mesiacoch 29.9.2010, avšak v tomto časovom rozpätí si vyžiadal potrebnú listinu -úverovú zmluvu z dôvodu dôsledného preskúmania exekučného titulu. V kontexte s touto činnosťou súdu je možné v konaní exekučného súdu vidieť zbytočný prieťah - teda nesprávny úradný postup, v príčinnej súvislosti, s ktorým mohla žalobcovi vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma. Takýmto spôsobom nebola preukázaná základná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu za konanie orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, teda nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, ktorým bol v tomto prípade Okresný súd Martin. Navyše žalobca nepreukázal ďalšiu podmienku pre existenciu takejto zodpovednosti, ktorou je vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pretože neprodukoval žiadny dôkaz, ktorým by svoje tvrdenia v žalobe ohľadne tohto protiprávneho následku preukázal.

Pokiaľ žalobca žiadal vo svojom poslednom podaní pred rozhodnutím súdu o vykonanie dôkazu znaleckým posudkom, ktorým by vyčíslil výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, k tomu súd konštatuje, že takýto dôkazný návrh už nepripustil, a návrh na doplnenie dokazovania týmto spôsobom zamietol na pojednávaní. Súd tak postupoval z toho dôvodu, že jednak žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti preukazujúce tieto jeho tvrdenia, z ktorých by súd mal možnosť zistiť, komu bol znalecký posudok zadaný, v akom časovom horizonte bude súdu predložený, a teda či vyčkávaním na takýto znalecký posudok by neboli spôsobené ďalšie zbytočné prieťahy v konaní, ktoré žalobca opakovane súdom vyčíta. Navyše vzhľadom na dôkaznú situáciu takýto dôkaz bol pre právne posúdenie nároku žalobcu irelevantný. Z týchto dôvodov súd žalobu v celom rozsahu tak pokiaľ ide o nárok na náhradu vecnej škody ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol, nakoľko zisteným konaním orgánu štátu k takejto ujme na strane žalobcu dôjsť nemohlo.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods.1 O.s.p. a žalovanej, ktorá bola v konaní plne úspešná právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže podľa toho, čo zo spisu vyplývalo, žalovanej v tomto štádiu konania proti žalobcovi preukázateľné trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.